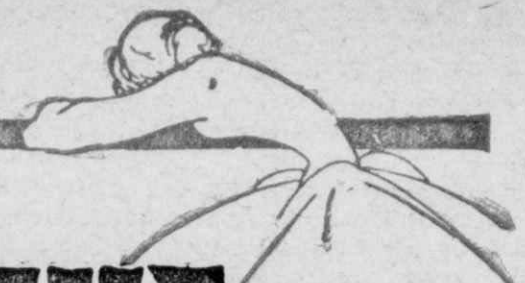

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

“Επειτα από λίγο, ο Ρασκάς κάλπαζε προς τὸ βασιλικὸ στρατόπεδο, ὅπου ἔφτασε ἔπειτα, ἀπὸ λίγη ὥρα. Τὴν ἴδια στιγμή, ἔφθασε ἐκεῖ κι' ἓνας καθαλλάρης, ἀκολουθούμενος ἀπὸ δυὸ ὑπηρέτες, ὁ ὁποῖος ἐζήτησε ἀπὸ τὸν ἀξιωματικὸ τῆς ἐπιφυλακῆς νὰ τὸν παρουσιάσῃ στὸν καρδινάλιο.

“Ὁ ἀξιωματικὸς στὴν ἀρχὴ θέλησε νὰ διώξῃ τὸν ἐνοχλητικὸν αὐτὸν ἐπισκέπτη, μὰ μόλις τὸν κύτταξε καλύτερα, ὑποκλίθηκε μπροστὰ του καὶ ἀπάντησε:

— Θὰ λάβω τὴν τιμὴ νὰ σὰς ὀδηγήσω ἐγὼ ὁ ἴδιος, σεβασμιώτατε....

Μὰ, ἐντῶμεταξύ, ὁ Ρασκάς εἶχε προηγηθῆ.

“Ὅταν ὁ ὑπὲρ τῆς τοῦ καρδινάλιου τοῦ ἀνήγγειλε ὅτι ὁ Ρασκάς περιμένε στὸν ἀντιθάλαμο, ὁ Ρισελιέ ἔνοιωσε ἓνα ρίγος χαρᾶς καὶ διέταξε νὰ τὸν εἰσαγάγουν ἀμέσως.

— Ἦρθες λοιπόν; ρώτησε ὁ καρδινάλιος, ὅταν ὁ Ρασκάς μπῆκε μέσα. “Ἐγινες καθὼς βλέπω, καὶ σὺ ἀντάρτης, κύριε Ρασκάς.

— Κάθε ἄλλο, ἐξοχώτατε... Ἀπεναντίας μάλιστα ἐργάστηκα πολὺ τὸν τελευταῖον καιρὸ γιὰ σὰς... Ἀπόδειξις ὅτι συνέλαθα τὴ δούκισσα ντὲ Σεβρέζ...

“Ὁ Ρισελιέ ἀνασκήρτησε. “Ὅλο του τὸ μῖσος ἐναντίον τῆς δουκίσσης ζωγραφίζοταν στὸ πρόσωπό του.

— Ἀλήθεια, ξεφώνισε. “Ἄν λὲς ἀλήθεια, Ρασκάς, θὰ σοῦ δώσω χίλια εἰκοσόφραγκα... Μίλα μου! Πές μου τὰ πάντα...

Τότε ὁ Ρασκάς τοῦ διηγήθηκε λεπτομερῶς τὴν ἱστορίαν τῆς αἰχμαλωσίας τῆς δουκίσσης. “Ὅταν σῶπασε, ὁ καρδινάλιος σηκώθηκε γιὰ νὰ δώσῃ διαταγὰς, μὰ ὁ Ρασκάς τὸν ἐμπόδισε, λέγοντας:

— Περιμένετε ν' ἀκούσετε καὶ τὸ τέλος τῆς ἱστορίας μου. Λοιπόν, σήμερον τὸ πρῶν ἡ δούκισσα πληροφορήθηκε ἀπὸ κάποιον χωρικὸ ἀφωσιωμένον σ' αὐτὴν ὅτι κανεὶς δὲν φρουροῦσε τὸ σπίτι, στὸ ὁποῖο τὴν κρατοῦσα αἰχμάλωτη κι' ὅτι μπορούσε νὰ φύγῃ...

— Κι' ἔφυγε ἡ δούκισσα; ρώτησε μὲ ἀγωνία ὁ Ρισελιέ. Μίλα λοιπόν!...

— “Ὁχι... Δὲν ἔφυγε, γιὰτὶ μόλις ἔμαθε ὅτι ἡ ἐξοχότης σας θρίσκειται κοντὰ στὸ Μαρσνουάρ, ἀλλάξε γνώμη. Σὰς ἀναγγέλλω, ἐξοχώτατε, ὅτι ἡ δούκισσα εἶνε πρόθυμη νὰ συνθηκολογήσῃ μαζὺ σας ὑπὸ ὅρους, τοὺς ὁποῖους θὰ τῆς προτείνετε σεῖς... Μ' ἐννοεῖτε; Εἶνε πρόθυμη ἀκόμα νὰ σὰς ἐξυπηρετήσῃ σχετικῶς μὲ τὸν βασιλέα ἢ τῆ... βασιλίτσα...

“Ὁ Ρισελιέ χλώμιασε... Ἀμέσως σκέφτηκε ὅτι ἡ δούκισσα, κυνηγημένη ἀπὸ παντοῦ, ἀπομονωμένη, ἀνίσχυρη, περιήφανη, μὴ μπορῶντας νὰ ζήσῃ μακριὰ ἀπὸ τὴν αὐλή, ἦταν φυσικὸ νὰ ζητᾶ τὴν ἀναδειχθῆ πάλι μὲ τὴ βοήθειαν τοῦ πρώην ἐχθροῦ τῆς. Σκέφθηκε ἀκόμα ὅτι ἂν κατῶρθωνε νὰ κερδίσῃ τὴν ἐμπιστοσύνη τῆς δουκίσσης, ἐκείνη θὰ τὸν βοηθοῦσε νὰ θριαμβεύσῃ ὀριστικὰ ἐναντίον τῆς Ἄννας τῆς Αὐστριακῆς.

Καθὼς ἔκανε τίς σκέψεις αὐτὲς ὁ Ρισελιέ, ὁ Ρασκάς ἔβγαλε καὶ ἄπλωσε πρὸς αὐτὸν τὸ γράμμα τῆς δουκίσσης. Ὁ καρδινάλιος τὸ πῆρε καὶ τὸ διάβασε γρήγορα. Κατόπιν φώναξε τὸν ὑπασπιστὴν του καὶ τὸν διέταξε:

— Νὰ ἐτοιμαστοῦν ἀμέσως δώδεκα ἄν-

δρες τῆς σωματοφυλακῆς μου. Ἐσύ, Ρασκάς, θὰ μᾶς ὀδηγήσῃς.

* * *

“Επειτα ἀπὸ πέντε λεπτά, ὁ καρδινάλιος, ἔχοντας πλάι του τὸν Ρασκάς καὶ ἀκολουθούμενος ἀπὸ δώδεκα σωματοφύλακάς του, ξεκίνησε.

“Ὅταν, σὲ λίγο, ἔφθασαν στὴν ἄκρην τοῦ Μαρσνουάρ, ὁ Ρασκάς ἄπλωσε τὸ χέρι του καὶ, δείχνοντας σὲ κάποια ἀπόστασι πέρα, τὴν ἔπαυλι τῆς δουκίσσης, εἶπε:

— Ἐξοχώτατε, νὰ ἡ ἔπαυλις τῆς... Καθὼς βλέπετε, ἔχει μπροστὰ στὴν πόρταν τῆς ἓνα ἄλογο ἔτοιμο, σελλωμένο... Ἄν σὰς δῆ νὰ πλησιάσετε μαζὺ μὲ δώδεκα σωματοφύλακες, πιθανὸν νὰ τὸ καθαλλήσῃ καὶ νὰ φύγῃ...

“Ὁ Ρισελιέ ἐγύρισε τότε πρὸς τὸν ἀρχηγὸ τοῦ μικροῦ ἀποσπάσματος καὶ τοῦ εἶπε:

— Θὰ μῶ, κύριε, μέσα στὸ σπίτι αὐτό. Ἐσεῖς θὰ μὲ περιμένετε ἐδῶ. Ἄν ὅμως σφυρίξω μὲ τὴ σφυρίχτρα μου, θὰ τρέξετε, θὰ μπῆτε στὸ σπίτι καὶ θὰ σκοτώσετε ὅλους, ὅσους θὰ θρῆτε μέσα, ἄντρες καὶ γυναῖκες ἀδιακρίτως.

— Πολὺ καλά. Μὲ τὸ πρῶτο σφύριγμά σας, θὰ τρέξουμε νὰ σὰς βοηθήσουμε...

— Ἐπρὸς λοιπόν! εἶπε τότε ὁ καρδινάλιος στὸν Ρασκάς.

“Επειτα ἀπὸ λίγα λεπτά, ἀφίππευσαν κ' οἱ δυὸ μπροστὰ στὴν πόρταν.

“Ὁ Ρισελιέ μπῆκε μέσα πρῶτος. Μόλις ὅμως προχώρησε στὴ σκοτεινὴ εἴσοδο, ἀκούσε τὴν ἐξώπορταν νὰ κλείνῃ πίσω του. Συγχρόνως μιὰ ἄλλη πόρταν ἀνοίξε μπροστὰ του καὶ ὁ Ρισελιέ, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀρχίσει νὰ κυριεύεται ἀπὸ ὑποψίες, καθσύχασε, βλέποντας τὸν Ρασκάς νὰ παρουσιάζεται ἀπὸ τὴν πόρταν αὐτὴ καὶ νὰ τοῦ λὲ ὑποκρινόμενος.

— Περάστε, ἐξοχώτατε!

Μὰ σχεδὸν ἀμέσως ὁ Ρασκάς ἐπρόσθεσε ἀπότομα:

— Ἐξοχώτατε, συγγνώμην, γιὰτὶ τολμάω νὰ βάλω χέρι ἐπάνω σας!

Καὶ πρὶν ὁ Ρισελιέ προφτάσῃ νὰ κινηθῇ, ὁ Ρασκάς ἄρπαξε τὴν ἀσημένια σφυρίχτρα, ἡ ὁποία κρεμόταν ἀπὸ τὸ λαιμὸ τοῦ καρδινάλιου μὲ μιὰ μικρὴ ἀλυσίδα. Τὴν τράβηξε μὲ τόση δύναμιν, ὥστε ἡ ἀλυσίδα κόπηκε καὶ ἡ σφυρίχτρα ἔμεινε στὰ χέρια τοῦ Ρασκάς.

— Ἀθλιε! φώναξε ὁ καρδινάλιος, χλωμὸς σὰν τὸν θάνατο.

— Ἡ Αὐτοῦ Ἐξοχότης, ὁ καρδινάλιος Ρισελιέ! φώναξε ὁ Ρασκάς προχωρῶντας πρὸς τὴν ἀνοιχτὴν πόρταν καὶ δείχνοντας τὸν καρδινάλιο.

— Εὐαρεστηθῆτε νὰ περάσετε! ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ ἀπὸ μέσα.

“Ὁ Ρισελιέ κύτταξε ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴν πόρταν καὶ εἶδε μπροστὰ του τὸν Τραγκαβέλ καὶ τὸν Μπλουὶ μὲ τὰ καπέλλα τους στὰ χέρια.

— “Α! “Α! ἔκανε τραυλίζοντας. Ἐπρόκειτο λοιπόν περὶ ἐνέδρας.

— Ἐξοχώτατε, ἀπάντησε ψυχρὰ ὁ Μπλουὶ, δὲν θρίσκονται ἐδῶ οὔτε ὁ δοῦς τῆς Βανδώμης, οὔτε ὁ δοῦς τοῦ Ἄνζου... Ὅριστε, ὁ κ. Τραγκαβέλ, διδάσκαλος τῶν ὄπλων καὶ τῆς τόλμης... Ὅσον ἀφορᾶ ἐμένα, εἶμαι ὁ κόμης Μπλουὶ... Αὐτὸ φτάνει γιὰ νὰ διαλύσῃ κάθε ὑποψία περὶ ἐνέδρας ἐκ μέρους μας...

— Ὁ κόμης Μπλουὶ! εἶπε ὁ Ρισελιέ. Ἀνήκετε λοιπόν στὴν οἰκογένειαν, ἡ ὁποία

“Ὁ Ρισελιέ τραβήχτηκε πίσω τρουαγμένως.

κατεστράφη ὑπὲρ τοῦ μακαρίτου βασιλέως 'Ερρίκου Δ' ;

Ὁ Μπλουὶ ὑποκλίθηκε.

— Καὶ γιατί λοιπὸν δὲν ζητᾶτε τὸ δίκαιό σας; Γιατί δὲν παρουσιάζετε τοὺς τίτλους σας γιὰ ν' ἀποζημιωθῆτε ;

— 'Εξοχώτατε, οἱ Μπλουὶ δίνουν πάντοτε καὶ δὲν παίρνουν ποτέ !

— Εἶνε μεγάλη περηφάνεια αὐτό. Ὅπως κι' ἂν ἔχη, ὅμως, ἐγὼ ἀναλαμβάνω νὰ σᾶς ἀποζημιώσω... Κύριε Τραγκαθέλ, ἐπρόσθεσε κατόπιν, γυρίζοντας πρὸς τὸν ὀπλοδιδάσκαλο, γιατί εἰσθε ἐχθρὸς μου;

— 'Εγὼ, ἐξοχώτατε;... Πλανᾶσθε! Προσπαθῶ μόνο ν' ἀμυνθῶ...

— Κύριε Τραγκαθέλ, ἐξακολούθησε ὁ Ρισελιέ, μοῦ ἀρέσουν οἱ ἄνδρες τοῦ χαρακτήρος σας. Ὅταν τὸ θάρρος σας κ' ἡ τόλμη σας διευθύνονται καλά, μποροῦν νὰ πυράξουν στὸ κράτος ἀνεκτίμητες ὑπηρεσίες. Ὅταν ξαναγυρίζετε στὸ Παρίσι, μπορεῖτε ν' ἀνοίξετε πάλι τὴν Ἀκαδημία σας τῆς ὀπλοασκίας, στὴν ὁποία προσφέρετε ὡς δῶρο μιὰ ἐτησίαν ἐπιχορήγησι εἴκοσι χιλιάδων φράγκων.

Οἱ δύο φίλοι χαιρέτησαν τὸν καρδινάλιο μὲ μιὰ βαθεῖα ὑπόκλιση. Ὁ Ρισελιέ δὲν ἔτρεμε πειὰ γιὰ τὴ ζωὴ του. Ἀμέσως μόλις κατάλαθε ὅτι δὲν ἐπρόκειτο νὰ τὸν δολοφονήσουν, ἀνέκτησε ὅλη τὴν ψυχραιμία του καὶ τὴν διαύγεια τοῦ πνεύματός του.

«Τοὺς ἐδάμασα! σκεφτόταν, βλέποντάς τους νὰ ὑποκλίνονται μπροστά του. Ἄ! καὶ νὰ μπορέσω νὰ βγῶ ἀπὸ δῶ μέσα! Νὰ μπορέσω νὰ τοὺς συλλάβω!... Μὲ κανένα βασανιστήριο δὲν θὰ μπορέσουν νὰ μοῦ πληρώσουν τίς στιγμὲς τοῦ τρόμου ποὺ μ' ἔκαναν νὰ περάσω...»

— Κύριοι, ἐπρόσθεσε μὲ δυνατὴ φωνὴ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Μπλουὶ καὶ τὸν Τραγκαθέλ, ἀφοῦ, ὅπως ὁμολογεῖτε, εἰσθε εἰλικρινεῖς φίλοι μου καὶ ἀφοῦ δὲν μὲ παρασύρατε σ' ἐνέδρα, πέστε μου εἰλικρινῶς περὶ τίνος πρόκειται;

— Εὐαρεστηθῆτε, ἐξοχώτατε, νὰ περάσετε ἐδῶ, τοῦ ἀπάντησε ὁ Τραγκαθέλ.

Ὁ Ρισελιέ ἐδίστασε λίγο. Κατόπιν ὅμως μπῆκε σὲ μιὰ κατάφωτη αἴθουσα καὶ εἶδε ἐκεῖ τὴν Ἀνναΐδα, ἡ ὁποία τὸν ἐχαιρέτησε μὲ μιὰ ἐλαφριά κλίση τοῦ κεφαλιοῦ.

Ὁ καρδινάλιος συγκλονίστηκε ἀπὸ ἕνα ρίγος τρόμου καὶ τὸ βλέμμα του καρφώθηκε ἐπάνω στὴν κόρη τῆς πεθαμένης.

Τὰ χεῖλη του ἐγίναν λευκά κι' ἄρχισαν νὰ σαλεύουν σπασμωδικά. Κανένας ἤχος δὲν ἔβγαλε ἀπ' αὐτά.

— Δοῦξ τοῦ Ρισελιέ, εἶπε ἡ Ἀνναΐς. Οἱ κύριοι αὐτοὶ σᾶς ἠπάτησαν. Ἐπρόκειτο περὶ ἐνέδρας.

Ὁ καρδινάλιος ἀναστέναζε. Ἐνοιωθε στὸ λαιμό του τὰ νύχια τῆς Εἰμαρμένης...

— Πρόκειται περὶ ἐνέδρας, ἐξακολούθησε ἡ Ἀνναΐς, ποὺ σοῦ τὴν ἔστησε ὁ Θεός. Ὁ Θεὸς καὶ ἡ πεθαμένη... ἡ μητέρα μου βρίσκεται ἐδῶ, καρδινάλιε, βρίσκεται ὅπου βρίσκεσαι ἐσύ!... Αὐτὴ σὲ πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ σ' ὠδήγησε ἐδῶ μπροστά μου... Κύριοι, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ πεθάνη.

Ὁ Μπλουὶ, μὲ σταυρωμένα χέρια, παρακολουθοῦσε τὴ σκηνὴ αὐτὴ ἀτάραχος.

Ὁ Τραγκαθέλ ἔτρεμε.

Ἡ αἴθουσα ἦταν κινόλας ἔτοιμη γιὰ τὴ μάχη. Τὰ καθίσματα καὶ τὸ τραπέζι εἶχαν παραμερισθῆ γιὰ ν' ἀφήσουν χωρὸν.

Ὁ Ρισελιέ, ἀκούγοντας ὅτι εἶχε καταδικασθῆ εἰς θάνατον, γύρισε πρὸς τοὺς δύο ἄνδρες μὲ μάτια κατακόκκινα ἀπὸ τὸν θυμὸ του καὶ τοὺς φώναξε μὲ μῖσος καὶ περιφρόνησι:

— Εἶπατε λοιπὸν ψέματα, κύριοι ;

— Κύριοι, εἶπε ἀμέσως κ' ἡ Ἀνναΐς, περιφρονῆστε τὴν προσβολὴ ἐνὸς μελλοθανάτου!

Καὶ τράβηξε τὸ ξίφος τῆς.

— Δοῦξ τοῦ Ρισελιέ! φώναξε. Ἐγὼ θὰ σὲ σκοτώσω! Τὸ ὑποσχέθηκα αὐτὸ στὴν μητέρα μου, τὴ δεσποινίδα ντὲ Λεσπάρ, τὴν ἡμέρα ποὺ μοῦ διηγήθηκε πὺς ἔμπασες στὸ δωμάτιό της τὸν βασιλέα 'Ερρίκο, σκοτώνοντας συγγρόνως τὴν τιμὴ τῆς μητέρας μου καὶ τὴν καρδιὰ τοῦ ἀδελφοῦ σου. Τῆς ὠρκίστηκα τότε ὅτι θὰ σὲ σκοτώσω. Γι' αὐτὸ ἦρθα ἐδῶ... Γι' αὐτὸ σὲ παρακαλοῦθησα. Σὲ προκαλῶ τώρα σὲ μονομαχίᾳ μὲ ἴσα καὶ ἴδια ὄπλα. Ἀλλὰ σοῦ λέω ὅτι κατὰ τὴ μονομαχίᾳ αὐτὴ θὰ σκοτωθῆς, γιατί αὐτὸ τὸ θέλει ἡ νεκρή...

Τὰ δόντια τοῦ Ρισελιέ χτυποῦσαν. Τὰ τελευταῖα λόγια τῆς Ἀνναΐδος τοῦ ἔδωσαν νὰ καταλάβῃ πὺς ὅ,τι δῆποτε κι' ἂν συνέβαινε, οἱ δύο ἄνδρες δὲν θὰ τοῦ ἐπετίθεντο.

— Τί λέτε; εἶπε. Εἶνε δυνατόν ποτὲ νὰ μονομαχήσῃ ἕνας εὐγενὴς μὲ μιὰ γυναῖκα;

Ἡ Ἀνναΐς γέλασε ἄγρια καὶ ἀπάντησε.

— Τὰ ἴδια λόγια μοῦ εἶπε σήμερα καὶ ὁ Σαμπριάκ, ὁ δηλητηριαστής τῆς μητέρας μου, ὁ ὁποῖος ὥστόσο ἦταν λιγώτερο ἔνοχος ἀπὸ σένα, γιατί ἐσὺ τὸν ἔστειλες νὰ τὴν δηλητηριάσῃ. Ἐν τούτοις μονομάχησα μὲ τὸν Σαμπριάκ!... Καὶ τὸν ἐσκοτώσα!.. Θὰ μονομαχήσετε, κύριε;

Ὁ Ρισελιέ ἔγνεψε περήφανα ὅτι δὲν μονομαχεῖ. Τὸ πρόσωπό του ὥστόσο τὸ ἔλουζε κρύος ἰδρῶς.

Ἡ Ἀνναΐς περίμενε μερικὲς στιγμὲς ἀκόμα κι' ἔπειτα εἶπε:

— Κύριοι, ὁ δοῦξ τοῦ Ρισελιέ ἀρνεῖται νὰ μονομαχήσῃ. Λοιπὸν θὰ τὸν φονεύσω.

Ὁ Τραγκαθέλ ἔκανε μιὰ κίνησι νευρική, μὰ ὁ Μπλουὶ δὲν κινήθηκε καθόλου.

Τότε ἡ Ἀνναΐς μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι προχώρησε πρὸς τὸν καρδινάλιο, ὁ ὁποῖος τραβήχτηκε πίσω τρομαγμένος.

Τὰ μάτια της πετοῦσαν ἀστραπές. Ἐλαμπε ὅλη ἀπὸ τὴ φωτιὰ τῆς ἐκδικήσεως.

Ἡ ἀγάπη της πρὸς τὴν μνήμη τῆς μητέρας της τὴν παρέσυρε. Γιὰ μιὰ στιγμὴ, τὸ πρόσωπό της εἶχε πάρει ὅλη τὴν αὐστηρὴ ἐκείνη καλλονὴ ποὺ ἔχουν οἱ τιμωροὶ ἄγγελοι.

Καὶ μὲ φωνὴ ἐξαιρετικὰ γαληνὰ ξαναεἶπε:

— Δοῦξ τοῦ Ρισελιέ, ἔφτασε ἡ ὥρα γιὰ νὰ σὲ τιμωρήσω!

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἡ πόρτα ἀνοίξε μὲ ὀρμὴ κι' ὅλοι ἔστρεψαν τὰ κεφάλια τους.

— Ὁ Θεὸς μόνο τιμωρεῖ! ἀκούστηκε μιὰ φωνή.

Ἦταν ὁ ἀρχιεπίσκοπος Λουδοβίκος Ρισελιέ, ὁ ὁποῖος προχώρησε καὶ στάθηκε ἀνάμεσα ἀπὸ τὸν ἀδελφὸ του κι' ἀπὸ τὸ προτεταμένο ξίφος τῆς Ἀνναΐδος.

— Κόρη μου, εἶπε στὴ νέα μὲ γλυκύτητα. Μὲ κάλεσες νὰ σὲ βοηθήσω... Καὶ ἦρθα!... Ἦρθα μάλιστα σὲ στιγμὴ κατάλληλη γιὰ νὰ σὲ σώσω ἀπὸ ἕνα ἐγκλημα. Πέταξε μακριὰ αὐτὸ τὸ σπαθί!

Ὁ καρδινάλιος, μόλις εἶδε τὸν ἀδελφὸ του νὰ μπαίνει μέσα, χαμογέλασε σατανικά.

— Μὴ κάνεις τίποτε, πρὶν μὲ ἀκούσης! ἐξακολούθησε ὁ Λουδοβίκος Ρισελιέ. Μισῶ κι' ἐγὼ τὸν ἄνθρωπο αὐτὸν ποὺ ὥστόσο εἶνε ἀδελφός μου, ὅσο καὶ σύ. Ἀλλὰ ὅσο μαῦρη ψυχὴ κι' ἂν ἔνηθ' ἀναγνωρίση ὅτι τοῦ χαρίζεις τὴ ζωὴ, τὴ στιγμὴ ποὺ μποροῦσες νὰ τὸν σκοτώσης. Ἴσως αὐτὸ νὰ τὸν κάνῃ νὰ πάψῃ νὰ σὲ μισῇ.

— Κύριε, εἶπε ὁ Τραγκαθέλ, τοῦ ὁποῖου ἡ φωνὴ ἦταν εἰρωνική, διατάχτε μας νὰ ἐπιστρέψουμε στὸν καρδινάλιο τὴν ἀσημένια του σφουρίχτρα καὶ θὰ δῆτε τί θὰ κάνῃ... Θὰ καλέσῃ τοὺς ἀνθρώπους του γιὰ νὰ σφάξουν αὐτὴ τὴ νέα. Εὐτυχῶς ποὺ εἴμαστε ἐμεῖς ἐδῶ γιὰ νὰ τὴν ὑπερασπισθοῦμε.

— Σιωπὴ, κύριε! εἶπε ὁ ἀρχιεπίσκοπος. Πρόκειται γιὰ μιὰ ὑπόθεσι ποὺ ἀφορᾷ ἀποκλειστικῶς τὴν κόρη τῆς πεθαμένης κι' ἐμένα!

Δυὸ δάκρυα κύλισαν ἀργὰ ἀπὸ τὰ μάτια τῆς Ἀνναΐδος, ἡ ὁποία μὲ φωνὴ χαμηλὴ καὶ πνιγμένη εἶπε πρὸς τὸν Λουδοβίκον Ρισελιέ:

— Ἀφοῦ λοιπὸν πρόκειται γιὰ ὑπόθεσι ποὺ ἀφορᾷ ἀποκλειστικῶς ἐμᾶς, μὲ ποιὸ δικαίωμα κρατᾶτε τὸ τιμωρὸ χέρι τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος, ὅπως λέτε, μόνος μπορεῖ νὰ τιμωρῇ; Ἡ μητέρα μου δὲν τὸν ἐσυγχώρησε. Ἐῖπεν γιὰ νὰ μισῇ καὶ νὰ ἐκδικηθῇ... Καί, τὸ μῖσος της καὶ τὴν ἐκδικησί της τὰ κληρονόμησε σὲ μένα. Μῆνες ὀλόκληρους τώρα καιροφυλακτοῦσα, περίμενα, ὑπέφερα... Καὶ τώρα ἔφτασε ἡ ὥρα τῆς ἐκδικήσεως. Μὲ ποιὸ δικαίωμα μπαίνετε ἀνάμεσα ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν κι' ἀπὸ μένα;

Τὸ πρόσωπο τοῦ ἀρχιεπισκόπου φωτίσθηκε ἀπὸ ἕνα αἶσθημα ἀπεραντῆς τρυφερότητος. Ἐρριξε στὴν Ἀνναΐδα ἕνα βλέμμα γεμάτο πατρικὴ ἀγάπη καὶ τῆς εἶπε:

(Ἐκολουθεῖ)

Ἡ Ἀνναΐς προχώρησε πρὸς τὸν Ρισελιέ μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι.